

[Ole Vig Jensen.]

tralernes opgave. Det er en forudsætning for, at de kan virke, så langt er jeg enig.

Men jeg minder om, at vi jo efterhånden har et utal af konsulenter. Jeg er ikke i tvivl om, at de øver en udmærket indsats hver især på de områder, hvor de har fået deres opgaver, men når jeg tænker på, at vi i undervisningsministeriet har en række fagkonsulenter, i andre ministerier på lignende vis en række uddannelseskonsulenter, at vi i amterne på forskellig vis har konsulenter, i kommunerne ansætter konsulenter og på de enkelte skoler, i hvert fald større skoler, nu også har mulighed for at ansætte konsulenter, så er man ved at få indtryk af, at nu drukner vi i konsulenter. Det kunne virke som en lidt usaglig betragtning, men det kan i hvert fald godt give os anledning til nu at overveje, om vi harsikret den tilstrækkelige koordination imellem alt det, der foregår, og det kunne måske også være en overvejelse værd at forestille sig, hvor megen tid det tager fra de egentlige undervisere ude i undervisningssituationen, at vi altså skal have denne vældige kontakt med de mange konsulenter.

I forbindelse med konsulenterne for amtscentralerne siger ministeren, at han vil udarbejde en normalvedtægt, som kan danne skole for, hvordan disse instrukser skal være. Det synes jeg ikke rigtig svarer til det andet, ministeren siger, nemlig at vi må forestille os, at amtscentralerne vil udvikle sig forskelligt, afhængigt af hvilke uddannelsesinstitutioner, hvilke opgaver der ligger ude i amterne. Men derfor tror jeg, det er rigtigt i hvert fald, at instruksen skal godkendes endeligt hos ministeren, men jeg tror, det vil være en dårlig idé at udsende en sådan normalinstruks. Jeg tror, man skal overlade det til amterne at få formuleret, hvordan de ønsker at bruge deres konsulentbistand.

I lovforslaget forudsættes det også, og vi har vist været enige om det her i tinget igennem længere tid, at Danmarks radios undervisningsvirksomhed skal overføres til undervisningsministeriet. Det sker over en 3-årig periode med en forøgelse af ministeriets budget på godt og vel 5 mill. kr. pr. år. Det tilslutter jeg mig stadig. Men der er naturligvis, ved vi, en række problemer, der skal afklares, ikke mindst i forhold til oplysningsloven. Vi ved, at skal landscentra-

len og amtscentralerne virkelig fungere, må vi have udvidet det område, som Danmarks radio i øvrigt beskæftiger sig med; vi er jo i dag begrænset til alene at tappe det, som gives fra radioen.

Nu er dette lovforslag jo til behandling på et tidspunkt, hvor vi også behandler en række andre lovforslag, som er beslægtede med dette, og i disse dage hersker der i hvert fald nogen uklarhed om, hvordan og hvornår vi kommer igennem med disse lovforslag. Jeg tænker på forslaget om folkebiblioteker, jeg tænker på folkeskoleloven, hvor det jo særlig har interesse i forbindelse med skolebibliotekerne, og jeg tænker såmænd også delvis på radiospredningsloven. Det er alle sammen områder, som har et nært tilknytningsforhold til det, vi beskæftiger os med i dette lovforslag, og derfor vil jeg spørge ministeren, hvordan hans indstilling er på dette område. Jeg er klar over, at hvad de økonomiske aspekter angår, er der ikke noget, vi kan blive så betænkelige ved i denne lov; den medfører altså en merudgift i første omgang på den ene million kr. og så en tilsvarende forøgelse det næste par år til 2 mill. kr. Det er til at komme over, også i betragtning af at vi da får etableret den nære kontakt imellem skolecentralerne i fælleskommunale samlinger; det tror jeg vil være af værdi.

I den forbindelse vil det nok være rart at få en tilkendegivelse fra ministeren om, hvordan dette skal ses i forhold til gennemførelsen af de andre lovforslag, jeg nævnte, for vi må indrømme, at hvis ikke vi koordinerer, som det også blev sagt ved tidligere drøftelser her, disse områder, så udnytter vi i hvert fald ikke samfundets ressourcer bedst muligt.

Jeg skal til afslutning sige to ting til. Den ene angår det, som de øvrige ordførere har været inde på, nemlig ministerens tanke om, at der skal nedsættes et udvalg til vurdering af undervisningsmidler i folkeskolen; jeg tænker navnlig på skolebøger. Det er en betragtning, som vel er lige på kanten af, hvad det vil være rimeligt at gøre i et demokratisk samfund. Jeg kan ikke give tilslutning til den formulering, som ministeren har givet i bemærkningerne; jeg tager ikke afstand fra, at der i landscentralen skal foregå et udviklingsarbejde og en bedømmelse af en hel del af det materiale, som skal gå ud,